

Militærvæsen kan indskrænkes baade i Henseende til de Udgifter og det Besvær, det forvolder, vil man finde Venstre rede til en Forhandling herom, men en saadan Situation foreligger neppe i Øjeblikket.

Imidlertid, der er, som sagt, Forhold her, som er egnede til en nærmere Undersøgelse, og jeg skal derfor allerede nu sige, at vi ikke ønsker at standse Sagen paa nærværende Tidspunkt; det gør vi af Princip ikke her i Landstinget, heller ikke, naar Forslagene er saa umulige som det, der foreligger her.

Henrik Nielsen: Det alt overskyggende i det Lovforslag, den højtærede Forsvarsminister har fremsat her om et Vagtkorps, er jo § 1, der ganske bryder med den Ordning, vi har nu i Ordningen af 1922, idet den fuldstændig ophæver vort Militærvæsen som Krigsværn og i Stedet derfor indsætter et Vagtkorps. Det er altsaa to hinanden stik modsatte Ting, og det er ganske naturligt, at en saa fuldstændig Forandring af bestaaende Forhold, Forhold, som har bestaaet, saa længe Menneskene kan huske, maa af føde en ikke ringe Modstand. Det er da ogsaa særlig derom, Diskussionen har været ført baade i det andet høje Ting og ude i Landet. Der er fremført mange Stemningsudbrud i Anledning af den Selvopgivelse, som man kalder det Forslag, den højtærede Forsvarsminister har forelagt. De lyder mere eller mindre uhyggelige, som naar man f. Eks. spørger, om vi nu ikke længere „gider forsvare os“, om vi vil „lægge Armene over Kors og ganske rolig lade, hvem der lyster, gaa ind uden Modstand“, eller naar man siger, at „det Folk fortjener ikke at leve, som ikke vil gøre noget for sin Eksistens“; og meget, meget andet af den Slags, som adskillige Mennesker hører paa med en vis Gysen, for, vil man jo sige, vi elsker alle vort Land, og det er vor Pligt at ofre, hvad ofres skal, for at forsvare dette Land. Det er givet, at saadanne Udbrud „tager“ den Slags Mennesker, som ikke ser dybere i Tingene, men Betingelsen for, at man skal kunne opfylde Kravet om at værge sit Land i Kraft af, at man elsker det, er dog; at det, man stiller til Raadighed for at værne Landet, er af den Beskaffenhed, at det saa nogenlunde garanterer os, at Evnen dertil ogsaa er til Stede. Der er vel ingen, som tvivler om — det ærede Medlem, der nys talte, lod i hvert Fald en Bemærkning falde om, at han ingen Tvivl nærrede i saa Henseende — den ærligste Hensigt hos baade Socialdemokrater og Radikale, naar de gør gældende, at det Forslag, der her foreligger,

vil være mest i Overensstemmelse med, hvad der baader Landet bedst. Ingen tvivler vel om, at disse to Partier elsker det Land, der er vort fælles Land, lige saa højt som alle andre. Det er for Resten noget, der kommer ganske af sig selv, det behøver man ikke at lære. Men det er ikke mindst af Kærlighed til vort Land, at vi ikke tør tage Ansvaret for at beholde Forsvarsordningen af 1922 med den Motivering, at den i nogen Grad, blot i nogen Grad, er i Stand til at værne Landet mod Krigsulykker.

Det ærede Medlem for 3die Kreds erklærede selv, at Forsvarsordningen af 1909 var ikke god. Nej, det var den ikke, og det kunde den ikke blive, thi man stod jo her overfor en ganske umulig Opgave, og Ordningen blev ikke bedre derved, at Venstre gennem Aarene havde lovet sine Tilhængere, at vi skulde komme nedad med Militæruddgifterne; thi naar man har lovet sine Vælgere, at man skal nedad med Militæruddgifterne, og saa skal lave en Ordning i et Land af vort Lands Størrelse, som blot i nogen Grad kan etablere et Forsvar med nogen Mulighed for at optage en Kamp med en Stat som den, man tænkte paa paa det Tidspunkt, og som var os saa uendelig overlegen, saa kunde denne Ordning ganske naturligt ikke blive god. Jeg ser her bort fra, at Opgaven i det hele taget var umulig; men lettere blev den ikke, naar man stadig krævede Nedgang i Udgifterne, det vil sige forringede Styrken af det militære Forsvar, man havde. Men Forsvarsordningen af 1922 er lige saa umulig som den af 1909, og det er derfor, vi ikke tør tage Ansvaret for at beholde den.

Det ærede Medlem for 3die Kreds sagde, at vor Forsvarsordning bør være indrettet saaledes, at vi baade selv kan føle os tilfredse med den, og at vi opfylder de Forpligtelser, vi har overfor Folkeforbundet, overfor Udlandet, thi vi kan ikke vente Hjælp ude fra, hvis vi ikke selv indretter os fornuftigt og saa godt, som vore Evner overhovedet tillader os det. Dermed sagde det ærede Medlem, at vi kunde have et grundet Haab om, at naar vi efter Evne gjorde, hvad vi kunde, vilde vi, naar vi havde faaet de Prygl, som vi i Kraft af vor Lidenhed var meget udsat for at faa, og ikke kunde mere, kunne vente Assistance fra anden Side. Men det ærede Medlem tør vel ikke garantere for, at den kommer, den er da i alt Fald aldrig kommet før. Om det skulde være sikrere for Fremtiden, er vel et Spørgsmaal. Men, hvad vilde det betyde, hvis vi skulde have Hjælp, efter at vi selv var kommet til at